



KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO CANADA M6P 3K1

No. 9., Vol. 18., 15. září-September 15th, 1984.

Všichni mluví o válce



ČERNĚNKO TĚŽCE NEMOCEN

Sovětský šéf státu a komunistické strany Konstantin Černěnko je podle váženého francouzského časopisu «Le Monde» vážně nemocen. Může prý očekávat jen několik let – pravděpodobně jen dva roky života. Černěnko prý se nebudě moci již dlouho ukazovat na veřejnosti. Toto všechno tvrdí francouzský lékař, který prý si mohl Černěnka prohlédnout velmi blízko – pravděpodobně při návštěvě francouzského prezidenta Mitterranda v Kremlu.

Tento lékař – specialista z Mitterrandova doprovodu dále uvádí, že Černěnko má těžkosti při pohybu, při výstupu po schodech musí být Černěnko podporován a i na rovině může dělat jen malé a šoupavé kroky. Jeho dýchací těžkosti jsou značné: čtyřicet vdechů za minutu, to je dvakrát vyšší dýchací rytmus než je normální. Také při mluvení zápasí Černěnko s nedostatkem vzduchu. Ostatně: všichni, kdo při různých příležitostech mohli Černěnka vidět v televizi, poznali jak očividně špatný je jeho zdravotní stav.

OMEZENÁ VÁLKA?

Šéf štábu americké armády pro plánování, vedení a operace, generál Bernard Trainor je přesvědčen, že omezená válka se Sovětským svazem je téměř nevyhnutelná. Bude bojováno konvenčními zbraněmi a k válce dojde někdy ještě v této generaci. Generál Trainor vyslovil současné přesvědčení, že obě supermoci povedou válku »jen« konvenčními zbraněmi a z obav, že by mohla eskalovat ve válku atomovou, se budou snažit o její brzké skončení.

Generál Trainor uvádí, že důvodem pro tuto válku, vedenou tanky, dělostřelcemi, letectvem a námořnictvem, která začne někdy ještě v této generaci, bude sovětský náskok ve zbrojení. A generál Trainor požaduje, aby Spojené státy byly na toto střetnutí připraveny. V Bonnu byla vydána zpráva o tom, že zkoumání vojenské strategie Sovětského svazu jednoznačně ukazuje, že je »dynamicky ofensivní«. Naproti tomu strategie a vojenské síly organizace NATO nejsou schopny útočné války.

V San Francisku chtěli protestovat proti Jaltě, ale homosexuálové jim v tom zabránili

Organizace »Pomost« a Polský americký kongres uspořádaly za spolupráce ostatních porobených národů »Den protestu proti Jaltě« v neděli dne 24. června 1984, před federální budovou v San Francisku. – Bohužel účast na manifestaci byla velmi slabá, protože v okruhu 2 mil ve středu města

nebylo možné najít volná parkoviště, která obsadilo sto tisíc homosexuálů a lešbiček, kteří pořádali průvod městem a manifestaci na City Plaza. – Jeden nový uprchlík to přeložil do češtiny »Posvícení buzerantů«. Nebylo snadné se dostat na manifestaci proti Jaltě, na které se sešlo jen 50 manifestantů. Proslov měl prof. G. Larský. Moskva se mohla radostí usmát jak ji pomáhají i sami američtí sexuální egoističtí lenoši a nemocní.

Josef Josten:

From world war victory to loss of peace

On June 5th, after four tumultuous decades, the attention of millions the world over was focused on the beaches in northwestern France, now known as Omaha and Utah. Here the soldiers of the Western Alliance showed their guts and paid with their blood in a gigantic battle which soon heralded the dawn of victory over the Nazi forces. – Western heads of state, led by H.M. the Queen and Presidents Reagan and Mitterrand, addressed and shook hands with survivors from the Expeditionary Forces which spearheaded an assault that in ferocity of battle and size of operation had no precedent in military history. – Among the World War II veterans present were two groups of soldiers who fought on nearly every battlefield from the Eastern Front in Soviet Russia, via the Middle East and Africa, twice in France and in other western countries. They were in beleaguered Tobruk, they stormed Monte Cassino in Italy, and helped to liberate France, Belgium and Holland. Their airmen were Britain's only Allies in the Battle of Britain and at the end Dunkirk capitulated to them. Their parachutists liquidated Hitler's most likely successor, Heydrich, an operation which shook the myth of the invincibility of the Nazi War Command as early as 1942. I am referring to the Polish and Czechoslovak servicemen. – It was the Anglo-Polish Treaty of Alliance, which, after Hitler's aggression against Poland, obliged Britain to enter the Second World War. It was the unfortunate 1938 Munich Agreement negotiated between Chamberlain, Hitler, Daladier and Mussolini, which sealed the fate of Czechoslovak independence, failed to save the peace and made war inevitable. – After Poland's tragedy in the autumn of 1939, precipitated by the occupation in March of what was left of free Czechoslovakia, tens of thousands of these countries' soldiers and airmen sought the chance to continue fighting in the west and further in the east, including in Russia. Those who reached the west did it mainly via Hungary or Roumania, on to Yugoslavia, Turkey and Lebanon and then by sea to France. When the battle of France was lost, they were evacuated to Britain – the major base from which the return to Europe was launched in 1944..

There is another milestone in the struggle and tragic history of these armies in exile: the Yalta Agreement. Under its terms, when peace was proclaimed in Europe, there was no signal for the Free Poles to return to their homeland, which was already under the control of their enemies, the rulers of the Kremlin. The fate of the Czechs and Slovaks was to be sealed only a short time later. Although they returned home from the west as a military force, their country too fell victim less than three years later

after a Soviet-controlled state coup in February 1948 to a Communist dictatorial rule. So the veterans from the west, joined by those who had fought side by side with the Russians, attempted once again to seek sanctuary in the free world. Thousands of them succeeded, but others were caught and with their civilian brethren began filling a vast network of detention and forced labour camps at one time populated by over 300.000 patriots. – The fate of these two military contingents, to whom the West owes a tremendous debt, is well illustrated by a passage from the book "Army in Exile", written in 1948 by the Commander of the Polish Armed Forces General Anders. Field Marshal Alexander of Tunis wrote the foreword and the book was introduced by Harold Macmillan. A most unexpected conversation developed between our own wartime leader and Prime Minister, Winston Churchill, and the author of the book when they met in London in February 1945. Then Germany's fate was already sealed.

"Churchill: You are not satisfied with the Yalta Conference? Anders: It is not enough to say that I am dissatisfied. I consider that a great calamity has occurred. The Polish nation did not deserve to see matters settled the way they have been, and we who had fought on the Allied side had no reason to expect it. Poland was the first one to shed blood in this war, and sustained terrible losses. She was an Ally of Great Britain from the very beginning and throughout the most critical times. Abroad we made the greatest effort possible in the air, on land and sea, while at home we had a most important resistance movement against the Germans.. What can we, their Commanders, tell them now? Churchill: It is your own fault. For a long time I advised you to settle frontier matters with Soviet Russia and to surrender the territories east of the Curzon Line.. We have never guaranteed your eastern frontiers. We have enough troops today, and we do not need your help. You can take away your divisions. We shall do without them. /This conversation took place after the heroic battle at Monte

Continuation on page 6.



Po všech stránkách úspěšná byla návštěva papeže Jana Pavla II. v Kanadě. Na mši na letišti Downsview přišlo přes 850.000 lidí a na polskou manifestaci na stadionu CNE se dostavilo přes 50.000 Kanadčanů a Američanů polského původu. Triumfální cesta pokračuje.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00
zámorí lodí ... \$ 12:00
zámorí letecky ... \$ 15:00

Tomáš J. Baťa - sedmdesátníkem



Člověku se zatočí hlava, když se doví, že "mladý" Tomík Baťa oslaví 17. září t.r. už své 70. narozeniny. Když před 45ti lety / v roce 1939 / emigroval do Kanady se skupinou věrných, bylo mu pouhých 24 let. Kanada ho přitahovala, když byl malým chlapcem. Byl synem velkého otce a neměl proto snadný život. Ačkoliv půdu v Kanadě pečlivě připravil dr. Karel Herz, přece měla firma obtížné začátky, protože kanadský obuvnický průmysl se obával konkurence. Batawa byla vybudována díky obětavosti 80ti vpravdě průkopnických rodin a jejich tehdy v Kanadě nevídanému technickému vzdělání. Na řece Trent, severně od Trentonu, vyrostlo celé malé město-Batawa. Továrna nevyrobila jen boty; vždyť byla od podzimu 39 válka. Začlenila se do válečné výroby a vyráběla věci, o kterém se nikomu ani nezdálo. "Mladý" Tomáš a jeho batavští věrní se podíleli na válce i jinak: vznikla jednotka kan. rezervní armády, kvetla sokolská jednota a odbočka Čs. národního sdružení. Firma spolupracovala se zahraniční vládou dr. E. Beneše při plánování poválečné hospodářské obnovy svobodného Československa. Bohužel tyto plány, dobře promyšlené a přesně dokumentované tehdejší exilovým ministrem financí dr. L. Feierabendem, nebyly uskutečněny pro odpor čs. komunistů už během jednání v Moskvě na jaře roku 1945. Nakonec i mateřské Baťovy podniky ve Zlíně byly pro firmu bez náhrady ztraceny. Mezitím začal "mladý" Baťa budovat v Torontě centrálu Baťových podniků v různých zemích svobodného světa. Dnes má firma filiálky v 93 zemích a celkem asi 85.000 zaměstnanců, kteří ročně vyrobí a prodají na 300 milionů párů bot. Tomáš Baťa měl štěstí, že našel ženu, která mu vždy byla oporou; Sonja Wetstein byla dcerou významného

švýcarského právníka se chtěla věnovat architektuře. Její pomoc je neocenitelná. Oba byli vyznamenáni Řádem Kanady a nedávno je poctila organizace B'nai B'rith. Od léta t.r. syn Tomáš George se stal prezidentem Bata Shoe Organization. Jubilant se hodlá věnovat poradní práci pro Spojené národy a pod. K významnému životnímu jubileu mu blahopřejeme!

MJ

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík
Tel.: 364-1787

LIDÉ MEZI NÁMI



Dne 14. září t.r. oslavil v Torontě své 70. narozeniny známý krajan z poúnorové vlny Rudolf Mičola, rodák z Nového Jičína - na našem obrázku vlevo. Vedle něho je jeho přítel Jiří Hlubuček, který zemřel v Torontě 4. ledna 1984. Ruda přežil několik nacistických koncentračních táborů, včetně Osvětimi, a po válce ze zásadních důvodů nikdy za ztracená léta náhradu nežádal. Po válce byl činný v Čs. sociální demokracii. Ovzduší doma po kom. puči v r. 48 nesnášel a odešel přes vých. Německo na západ. Podepsal záazek na 1 rok jako havíř a přijel do Kanady v r. 1949. Později se znovu zapojil do kanadské sociálně-demokratické strany. Prozradil nám, že k 70. narozeninám dostal gratulaci od S. Knowlese, s kterým se sešel na důležité konvenci CCF v r. 1961. K významnému životnímu jubileu mu blahopřejeme!

ZPRÁVY Z KANADY

Kons. poslanec Steve Paproski, repr. Edmonton North, plánuje znovu podat v novém fed. parlamentu návrh, aby bylo jednohlasně přijato memorandum týkající se politických vězňů v SSSR a jiných kom. zemích. Pokud tito vězni mají příbuzné v Kanadě, je naděje, že je Kanada přijme jako imigranty. -- Švédsko-kan. obchodní komora požádala v červnu t.r. tehdejší lib. vládu o udělení čestného občanství švédskému diplomatovi R. Wallenbergovi. Státní tajemník S. Joyal odpověděl, že to není možné. Nyní chce komora žádost opakovat. -- Měsíčník "Forward" přinesl zprávu, že 4. května 1944 byli anglickým letounem v prostoru obce Bisdorf nad Labem shozeni tři parašutisté sudetoněmeckého původu: Exler, Hofmann a Pichl. Šlo o dobrovolníky z řad sociálních demokratů. Byli Gestapem chyceni a popraveni. -- Tisková služba "Can. Scene" přinesla zprávu o Wallenberg Rd. v Mississauga a jak k tomu došlo. -- Wm. A. McLean se stal novým gen. managerem Metro Tor. and Region Conservation Authority. -- Jménem 300 kan. veteránů navštívil p. C. G. Gifford z Halifaxu s třemi přáteli SSSR, aby diskutovali nutnost světového odzbrojení. -- Nové tělocvičné středisko bylo otevřeno v Mississauga. Stálo přes milion dolarů. -- Ota Hora protestoval v kan. tisku proti plánu starostky Ottawy, pí Dewarové, letět na mírovou konferenci v Nikaragui - za peníze poplatníků. Navrhl, aby se usilovalo o to, aby SSSR odvolal svá okupační vojska z Československa, Afgánistánu, z baltických zemí a pod. -- V Torontě zemřel náhle A. Bandera, 38, jehož otec byl zavražděn sov. agentem v Mnichově v r. 1959. Dva jeho strýcové přišli o život v Osvětimi a třetí byl popraven Němci ve Lvově. Mladý Bandera byl redaktorem listu "Ukrainian Echo". -- Sjezd kan. let. veteránů bude v Torontě 27. října t.r. Očekává se účast 1.000 osob, včetně býv. letců čs. a polských. -- Lotyšského kat. kongresu v Torontě se účastnilo 60 lotyšských kněží, u příležitosti 500. výročí smrti sv. Kazimíra. Tisíce věřících znovu potvrdilo, že na starou vlast nezapomínají. Organizátorem podniku byl Rev. P. Gaida. -- Sovětská "rybářská" loď S. Chelyushkin je zakotvena 50 km od Cape Flattery. Je vybrojena šesti raketami proti letadlům a sleduje nejspíš radiové signály nedalekých amerických a kanadských námořních základů. -- Ryerson P. Institute zavedl kurs nazvaný "Canadian Cross Cultural Studies". Tel. 979-5183. -- Koutek etnického tisku vede v "Sun-u" Wm. Markiewicz a vychází každý pátek. Pokud se Vám něco líbí, pište redakci "Sun-u" nebo telefonujte 921-1069. -- Dirigent Andrew Davis oslavil 10. výročí svého působení s Toronto Symphony. -- List "Our Canada" přinesl úplný text projevu L. Walesy, který v Oslo při přijímání Nobelovy ceny míru přečetla jeho manželka. Text pošleme vážným zájemcům zdarma. -- Ont. ministerstvo přírodních zdrojů vydává krásný barevný časopis "Landmarks". Lze objednat za \$ 5 ročně na adrese: "Landmarks", Circ. Dept., Ground Floor, 70 Bond St., Toronto, Ont. M5B 2J3. Poslední číslo obsahovalo články o přírodním parku Quetico, mezi Thunder Bay a Fort Francis, Ont. -- List "Our Canada" přinesl texty pěti tajných dohod mezi Grenadou a různými komunistickými státy před tím, než zasáhla Amerika a její spojenci.



ČESKOSLOVENSKÝ LEV provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k naramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto
(vedle MASSEY HALL)

862-0807

zasíláme na dobírku



Jedním z nejaktivnějších našich krajanů v Calgary a okolí je prof. Jan Havlena, který působí na fakultě Chemical and Petroleum Engineering na University of Calgary.

kultura

INFORMACE česky mluvícím a píšícím Čechům

Čtenářka Nina Kopřivová z Brna nám poslala dost rozhořčený dopis: «Jsem pravidelnou čtenářkou týdeníku Rozhlas. V č. 7 Jazykový koutek doporučuje čerpat potřebná poznání v čtyřsvazkovém Slovníku spisovného jazyka českého. K čemu bude slovník, když se v letech 1987-88 připravuje nový pravopis? Pro ilustraci přikládám článek... Nejsem odborník, abych mohla posoudit nezbytnost změny pravopisu. Docela jistě vím, že do své rozsáhlé a kvalitní knihovny si nekoupím knihu napsanou novým pravopisem.»

Oba připojené články byly vystřiženy z Brněnského večerníku dne 27.1.1984 a autor Jiří P. Kříž vysvětluje, že kvůli informacím o novém pravopisu navštívil předsedu pravopisné komise ČSAV, děkana filozofické fakulty UJEP prof. dr. Jana Chloupek, CSc. Z článku citujeme:

«Nejmírnější varianta počítá s odstraněním ů, zrušením Y ve shodě podmětů s přísudkem (ženy šli) a ve vyjmenovaných slovech... Pozornost věnujeme variantě tzv. nejdikálnější, k níž se přiklání mnozí odpovědní pracovníci. Do ní je zahrnuto především zrušení všech Y s výjimkou slabik DY, TY, NY, a Y ve vlastních jménech... Všechny varianty počítají se zrušením ů, což umožní mj. psaní ve výslovnosti již uplatňovaných tvarů kultura, literatura... Já vím, nevyniká tento článek zrovna čtivostí. Věřte, že mne jeho pravopisná podoba dost mrazí...»

A pak jsme si přečetli i připojený fejeton a mrazilo nás také. Posudte sami: «Bil láski čas. Moto: neřek bich, že práci desítek jazykovědců viváží mali fejeton, ať už pojatý diskuzně nebo vpravdě renezančně. Snad bi hned bili lepší klacki na hlavi přístích ripalů. Ale když už vizkumi bili uskutečněny, proč to bezchibně nezkusit... Přišli za mnou onehdy mě dvě dceri, při chťji zase nějakou kulturu... Epilog: Kdysi nás učili, že čeština je nejkrásnější z jazyků slovanských. Jak tak po sobě čtu tyhle pracně stylizované řádky, věřím, že jim ještě dlouho zůstane. Bude asi lépe naučit se česki. Co vi na to, milé čtenářky!»

Zkostnatělost a staromilství nejsou pěkné vlastnosti. Ale progresivita za každou cenu je správná? Budou děti zvyklé na nový pravopis ochotny číst starší knihy? Co bude s klasiky? Budeme je přepisovat podle nových pravidel? Pravopis za posledních třicet let se hodně změnil, ale poznamenám, drobným úpravám se může každý postupně naučit. Budeme schopni zvládnout tuhle radikální úpravu?

(Titulek je náš, vše ostatní je opsáno z týdeníku Rozhlas č. 13-19.3.1984 z rubriky «Z dopisů našich čtenářů»).

LISTY

Bude vás zajímat



Dr. Paul R. Magocsi se stal řádným profesorem torontské univerzity. Proč se o tom zmiňujeme? Ne proto, že vystudoval Princeton U. a učil na Harvard U., ale proto, že jeho doktorské práce se zabývají tematikou našich Rusínů. Studoval pečlivě jejich historii, jazyk a kulturu a to jak ve staré vlasti, tak v USA a v Kanadě. Jeho hlavní prací je studie "The Shaping of a National Identity: Subcarpathian Rus: 1848-1948." Hodně užívaná je jeho učebnice frází "Let's speak Rusyn". Založil také Carpatho-Rusyn Research Centre a je v redakci revue "Carpatho-Rusyn American". Jeho nová kniha "Our people" je v tisku a zachycuje historii Rusínů v USA. Přejeme mu úspěch na novém působišti a těšíme se, že přijde mezi nás při nejbližší vhodné příležitosti.

Helena Koželuhová ČAPKOVÉ OČIMA RODINY

N.P. — Přinášíme ukázkou z chystané knihy Heleny KOŽELUHOVÉ /1905 — zemřela v USA roku 1967/ "Čapkové očima rodiny", která vyjde ve společné produkci českého knihkupectví Dialog ve Frankfurtu /Gutleutstr. 13, D-6000 Frankfurt/M 1 — zde se přijímají zásnavy/ a nakladatelství Index. Přibližná cena bude ca. DM 19,50.

Knihu neteří bratři Čapkové, dcery spisovatelky Heleny Čapkové a manželky ministra první poválečné vlády Adolfa Procházky i poslankyň NS za lidovou stranu vyšla jen v cyklostylované úpravě roku 1961 v Hamburku. Po 23 letech ji dostává český čtenář na Západě v titělné a knižní úpravě. V Československu je kniha neznámá a nedostupná.

Pátečníci z venku

Už několikrát jsem se tu zmínila o pátečnicích a ani jsem si neuvědomila, že to pro většinu lidí nic nevysvětluje. A přece to bylo své doby pro mnohé něco jako instituce, její význam se daleko přeceňoval. Karlovi přátelé a známí byli pro jeho dobrý poměr k prezidentovi považováni za přivržence toho, čemu se u nás říkalo „hrad“.

Nové publikace vyšlé venku: F. August and D. Rees: "Red Star over Prague", váz. 176 stran, US \$10:50 přes "KL". — E. Valenta: "Žít ještě jednou", vydal INDEX, 342 stran. — Jan Ryba: "Tam", básně, 31 stran, obj. přes "KL". — Vaculík a spol.: "Sólo pro psací stroj", INDEX, 214 stran. — Ivan Sviták: "Dialektika pravdy", INDEX, 217 stran, přes "KL". — L. A. Krátký: "Habeant Sua Fata", 116 stran, vzpomínky chrudimského rodáka. — Jan Vladislav: "Malé morality", Edice Arkýř, 154 stran. Z knih vyšlých doma: F. Brzon-J. Rychetský: "Chlapec s armýkou"/o A. Hrdličkově/; D. Kramínov: "Byl jsem na záp. frontě"; E. Čejka: "Kdo zastaví příval"; Ilona Borská: "Doktorka z domu Trubačů"; J. Ota Holub: "Zrazené pevnosti", z roku 1938.

PŘED 25 ROKY ZEMŘEL VE ŠVÝCARSKU POLIČSKÝ RODÁK, HUDEBNÍ SKLADATEL BOHUSLAV MARTINŮ

Zároveň uplynulo 5 let od chvíle, kdy jeho ostatky byly uloženy k věčnému spánku v rodné Poličce. Jeho fotografie je z roku 1942, kdy byl ve Spojených Státech a pochází z archivu dr. Miloše Vítka z Montréálu, který nás na dvojí výročí B. Martinů v tomto roce upozornil. Bohuslav Martinů se narodil doslova v kostelní věži chrámu sv. Jakuba v Poličce, protože jeho otec byl pověřeným kostela a ve věži s rodinou bydlel. Mladému Bohušovi učarovalo divadlo a hrál dobře na housle. Rodné město mu poskytlo podporu, aby mohl jít do Prahy studovat hudbu na konzervatoři. S Českou Filharmonií se v r. 1919 podíval do Paříže. Ta ho tak okouzila, že se tam o 4 roky později znovu odebral a studoval u Alberta Roussela, zkušeného skladatele. V té době vznikly první jeho skladby, ač smyčcový kvartet "Tři jezdcí" složil už v Poličce jako 12ti-letý chlapec. Celkem za svůj život složil na 400 skladeb, většinu z nich v USA. Z Paříže se vracel rád "na prázdniny" do Třech Studní u Poličky a uprostřed lesů a přátel se cítil skutečně jako doma. Když vypukla 2. světová válka, podařilo se mu odejít napřed do jižní neokupované Francie a pak do USA. Začal psát symfonie a koncertní díla. — Odborníci tvrdí, že nejlepším jeho dílem je jeho "Dvojkonzert" pro dva smyčcové orchestry, klavír a tympány. Následuje symfonická tryzna "Lidice", kterou napsal pod dojmem otravné zprávy z vlasti. Svými četnými symfonickými skladbami se Bohuslav Martinů zařadil vedle Antonína Dvořáka. Bývá dokonce pokládán za jednoho z nejlepších představitelů evropské hudby dvacátého století. Martinů má mnohé šťastné skladby, např. překrásný cyklus "Loutky", dále "Bajky" a "Vánoce". Skladby koncertního repertoáru: "Tři české tance", "Obkročák", "Dupák" a "Polka". Mezi rokem 1942 a 53 napsal 6 velkých symfonií. Ze skladeb vokálních jsou nejdůležitější: "Nový špalíček", "Písničky na dvě stránky". Z kantát: "Kytice na lidové texty", "Otvírání studánek" a "Prorocství Izaiášovo". Z oper: "Hry o Marii", "Julietta", "Mirandolina", "Řecké pašije" a "Ariadna". Z rozhlasových a TV děl: "Hlas lesa", "Veselohra na mostě", "Čím člověk žije" a "Ženitba".



Zemřel Bedřich Fučík

N.P. — Ve věku 84 let zemřel 3. července v Praze jeden z našich největších literárních kritiků, editor a překladatel dr. Bedřich Fučík. Narodil se 4. ledna 1900 v Čáslavích u Třebíče v rodině krejčího. Po maturitě na trebičském gymnáziu studoval srovnávací literaturu na filozofické fakultě Karlovy Univerzity.

Po studiích začal pracovat u pražském nakladatelství Melantrich, jehož pak byl v letech 1929-1939 ředitelem. Za jeho vedení se stal Melantrich největším českým nakladatelstvím. V letech 1939-1943 působil jako šéfredaktor nakladatelství J. R. Vilímek a po válce se stal ředitelem nakladatelství Vyšehrad.

V roce 1951 byl Bedřich Fučík zatčen, obviněn z údajné vlezrady a v politickém procesu s katolickými spisovateli odsouzen k 15 letům vě-

zení. Roku 1960 byl amnestován a roku 1967 rehabilitován v plném rozsahu. V tomto roce byl požádán nakladatelstvím Československý spisovatel, aby se ujal nových vydání a reedici díla Demlova a Zahradníčkova.

Bedřich Fučík byl jedním z posledních svědků mezinárodního rozkvetu české literatury a jedním z těch, kteří se o české písemnictví té doby nejvíce zasloužili. Thomas Mann jej považoval za nejvýznamnější postavu české literární kritiky. Bedřich Fučík byl křesťan otevřený vůči všem kulturním proudům, pokud byly s to vytvářet pozitivní hodnoty. Totalitnímu režimu se nepodařilo vymazat jej z čtenářského povědomí. V mnichovské edici Arkýř (Postfach 340208, 8000 München 40) vyšla před časem jeho kniha vzpomínek Sedmero zastavení.

Karel měl v pátek svůj návštěvní den, kdy ho navštěvovali jeho známí, které k tomu vyzval. Časem si začali říkat pátečníci. Masaryk, který těžce nesl, že má jako prezident přímou příslušnost a možnost sejít se k přátelskému a neoficiálnímu hovoru s lidmi, projevil touhu chodit někdy na pátky. Přišel tam, kdykoli mohl a dělalo mu radost, že je zase jednou soukromník. Tak docela pravdu neměl, protože při nejlepším vůli ani pátečníci nedokázali odložit oštech a úctu k starému pánovi a mluvili přece jenom daleko méně a o mnohem opatrněji a ukázněněji, než jindy. Také měl svůj vydržený fotel, na který si v jeho nepřítomnosti nesedi nikdo jiný než Ferdinand Peroutka. Krom jednoho z účastníků, který patřil k vrstvě lidí, kteří se bezdůvodně rádi sami poslouchají a jehož jméno si na mou duši nepamatují, většinou prý někdo z nich, ale hlavně Karel, položil nějakou otázku a všichni pak nábožně poslouchali Masarykův výklad. A tak si starý pán musel dotazy vynucovat kousek konverzace.

Ve slépejších Masarykových začal občas na pátky chodit i prezident Beneš, který nedbal a na dotaz podal celé expozé. Karel znal Beneše dobře ještě z doby starého pána, ale přiznával, že se mu nepodařilo najít k němu lidský poměr. Přijel ho povaze mu to vadilo a tak jednou s potěšením vyprávěl, že viděl v Topolčankách Beneše, tehdy ještě ministra zahraničí, přeskakovat příkop silnice sem a tam. Jen tak, pro nic, docela jako kluk. Ani tento jediný půvabný detail nestačil, aby Beneš Karlovi přiblížil. Beneš měl jisté dojem, že ho s Karlem pojí přátelství, vždyť vůči němu dal ze sebe víc než kde jinde. Ale Karel to za přátelství nepovažoval. Pro něj byl Beneš hlava státu, plný, svědomitý a smutně osamělý.

Vedle obou prezidentů docházel na pátky občas i některý z poslanců a ministrů, ale přesto byli politické u pátečníků v naprosté menšině. Co do politické přísluš-

nosti patřili tito politici do okruhu Lidových novin, které byly sice později národně socialistické, ale nezavíraly se docela ani před sociálními demokraty. Tím se stalo, že byly pátky, hlavně zásluhou Poledního listu, prohlášeny za něco podobného zednářské, levé hradní společnosti, která tajně, ale mocně ovládala otázku republiky. A zatím to byla hodně smíšená stolní společnost, v níž nehrála politika skoro žádnou roli už proto, že většina členů byli političtí primitivové bez jakékoliv zájmu a vášnosti k politice. Časem ovšem, když začalo nemecké ohrožení, byli i ti nejhostejnější vyburcováni k zájmu o veřejné události, ale to bylo něco jiného, než zasahování do uspořádání státu.

Karel sám nijak nepřeceňoval své pátky. Bylo to něco, co se mu vymyklo z ruky a rozrostlo se nad rozumnou míru. Původně to měly být pravidelné schůzky lidí, ke kterým měl přátelský vztah a společný zájem o umění. Pak ho přiměla vlastní zvědavost, aby přibíral i jiné, kteří pracovali v žurnalistice, vědě, národním hospodářství a snad i v politice trochu.

Ale časem to dopadlo ještě hůř. Karel si s humorem stěžoval, že se pátky staly shromaždištěm jeho příbuzných, dodavatelů a zaměstnavatelů. Chodili tam jeho lékaři, advokáti, nakladatelé a šéfové tisku. Pátečníci byli výlučně pánská společnost. Protože nás několik příbuzných bylo rodu ženského, nezdála se jejich existence nijak ohrožující. Ale jak to už bývá, ženské se vdaly, a to i moje matka podruhé, když ovdověla. A tak, když jsem se svým nastávajícím přišla po prvé ke Karlovi, zalkal hned bolestně: "Ten bude taky ještě chodit na pátky. Co je mně vlastně po tom, že se vy, ženky, vdáváte? Proč mám právě já z toho mít nepřijemnost?" Vymlouvala jsem mu, že z toho nemusí dělat potřebu. Můj budoucí jistě věčně přijal, kdyby se na pátky mohl podívat, ale to mu stačí.



Pojištění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel.: 232-1620

56 Aberfoyle Cr., Suite 400 Toronto, Ont.
/Proti Islington Subway Station. M8X 2W4



František FAJTL

S laskavým svolením paní A. Zimerové obracím listy deníku jejího syna...

"Drahá maminko, tento sešit jsem začal psát v červnu 1940 ve Francii. Není to vlastně můj deník, jsou to poznámky, které jsem si přiležitostně udělal... snažil jsem se vše psát tak, abys měla i bez mého vyprávění jasný obraz o mých cestách, osudech a osobách, s kterými jsem se stýkal... Jak vidíš z mých záznamů, vedlo se mi zpočátku špatně, zvláště ve Francii..."

...nouze mě naučila prát prádlo a zašívát. Ponožky jsou ve Francii moc drahé a za tu almužnu, kterou jsme dostávali jako žold, ani bych je nebyl koupil, proto jsem musel zašívát tak dlouho, pokud bylo na štít místo. Pak jsem to zalátované vystříhl (když už to tlačilo) a vypletl znovu. Abyš viděla, jaký jsem byl mistr, schoval jsem jeden pár na ukázkou..."

...ani nevíš, maminko, jak často se mi zastesklo po té naší milé kuchyni, v duchu udušim, jak je rozestaven

Znově radiotelegrafisty

„11. června 1941 jsem vykonal svůj první válečný let na Boulogne sur Mer. Trval tři a půl hodiny. Bombardovali jsme přístav.“

15. června bombardovali Dunquerku. Let trval necelé tři hodiny.

16. června v noci jsme bombardovali Düsseldorf.

19. června v noci bombardujeme Kolín nad Rýnem.

22. června jsme vykonali nálet nad Bremen. Z toho letu se nám nevrátila jedna posádka. Asi byli sestřeleni.

25. června letíme opět na Bremen. Tentokrát jsme nad Holandskem vletěli do velké bouře. Blesky bily kolem nás, až jsme byli oslepeni. Vtom uhodilo těsně vedle, blesk způsobil krátké spojení v elektrickém zařízení. Oba motory vysadily. Cítili jsme, jak se hlíme dolů, a v okamžiku jsme spadli ze 14 000 na 8 000 stop. Odhodili jsme rychle pumy a motory pomalu zase zabraly. Když pumy vybuchly, zahájili po nás Němci silnou palbu. Museli jsme tedy znovu do bouřky... byla to zlá chvilka... každá součástka zářila elektrickými výboji... pod vrtulemi a za letounem sršely jiskry a mezi kulomety pískaly plamínky. Tu noc jenom jeden letoun doletěl nad cíl, ostatní se vrátili... Letání je teď dost nebezpečné, protože je vidět a ve velkých výškách se neudělá tma vůbec. Protiletadlová palba v Německu je velmi silná a přesná. Nad cílem to obvykle vypadá, jako když se člověk dívá do hlenu sopky. A nahoře praskají granáty. Němci používali velkého množství silných světlometů. Vytvářeli tak baráž — je to



Kresba: K. Helmich

nábytek, jaká malba na stěně. Vidím liduprázdňé náměstí se zelenými kaštaný, náš malý domek, ozářený vycházejícím sluncem, a v okně tebe, jak jsem to viděl tehdy ráno, když jsem odcházel z domova... Kdyby mi osud nedopřál vrátit se domů, netrap se proto, však to bylo za svobodu naší krásné země!"

Antonín Zimer se narodil před vypuknutím první světové války, která mu zabila otce. Poznal jenom svou matku, která ho poslala studovat obchodní akademii. V prvním ročníku skoro propadl z algebry, ve třetím ročníku už měl vyznamenání a při maturitě exceloval.

Když vstoupil do Sokola, padal z bradel. Za dva roky byl členem druhého mužstva a při závodech v prostných obsadil první místo z celé jednoty. Když se kamarádi smáli jeho neohrabanosti v bráně, začal zubu a začal potajmu trénovat. Za tři roky ho stavěli jako golmana fotbalového studentského týmu.

Jistě by se byl dopracoval skvělých úspěchů v civilním povolání, kdyby nebyl tolik miloval létání.

"Tóno, nikdy nikoho nepros, pracuj poctivě a nedej si nikým ubližovat," vštěpovala mu matka tam v Třebelcích, těsně u břehu jedovatého sudetoněmeckého moře. Nepatrnými úděly z trafiky zvykala chlapce na skromnost, ale i hrдост.

Po pádu republiky se Toník Zimer, už ve stejnokroji poručíka-letce, před matkou rozplakal: „Jak mám chodit v uniformě, jak jím to jenom vysvětlit, že jsme nebojovali? Musím něco udělat, abych zachránil čest svého stavu, alespoň v nejbližším okolí.“

"Dělej to, co myslíš, že je nejlip, vši dobře, co je tvoou povinností," radila mu upřímně matka.

souvislá zeď světla, několik tisíc metrů vysoká a kolik kilometrů široká a hluboká, kterou musíme proletět. Kolem nás hřldkují noční stíhači, a tak se musíme mít na pozoru..."

Válka má bezpočetná podobností — záleží jen kde, jaká a pro koho. Pro frontového letce je všude a vždy nepřetržitým souborem se smrti. Zimer bere šakali moresy svého posledního a nejnebezpečnějšího soka na vědomí. Chlápky a bez komentáře.

...byli jsme opět bombardováni při nočním výcviku, náš letoun stál právě na startu a viděl jsem, jak se k nám blíží řada a pumy vybuchují... Již nad mořem jsme měli tak silnou námrazu, že letoun přetřel padal dolů... hned po bombardování nám praskl válec levého motoru... tentokrát nás chytilo do palby těžké dělostřelectvo, palba byla tak blízko, že jsme slyšeli výbuchy přes hluk motorů a letoun se zmrtil jako ve vichřici... nad mořem jsme potkali německého stíhače, našetřel nás neviděl..."

Nechce však prohrát, to ne. Silně věří, jako všichni kolem. Avšak neúspěšná padesátiprocentní úmrtnost u slavné 311. bombardovací peruti ho přesunuje na druhý břeh — 16. září 1941.

"Víte, Františku, tak si myslím, že tu máme každý svůj úkol a když ho splníme, musíme odejít," setřela si slzy maminka Toník Zimera, když jsem jí v roce 1945 musel sdělit nejsmutnější zprávu ve svém životě.

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Zajímavá je kniha F.Kavana "Zrada na křídlech Hurricanu", 110 stran, která vyšla v Praze v r. 1970. Popisuje případ záp. letce Aug. Přeučila, který pracoval pro Němce a Gestapo. V terezínské Malé pevnosti dělal volavku a tam se s ním m. j. sešel dr. Vlad. Krajina. /Od počátku mu nedůvěřoval. /—Nová kniha v našem archivu: "The Assassination of Winston Churchill", od C. Thompsona, 461 stran. Popisuje podrobně tragickou smrt gen. Sikorského při havárii letounu typu Liberator, který pilotoval čs. letec Edvard Prchal. Kniha dokazuje na mnoha faktech, že nešlo o pokus Churchilla zbavit se nepohodlného Spojence. Prchal žije kdesi v Kalifornii. —V Praze vyšel článek F. Fajtla "Se stíhači na svípu", který popisuje bojové akce naší 313. peruti 12. 4. 42. — "Filatelie", časopis čs. filatelistů, přinesl článek o zajatém hradu Col-ditz, kde byli drženi prominenti a také několik našich letců. Ví někdo, kteří to byli? — Jiný autor sestavil článek "Antonín Kubizňák". Dotyčný sloužil u 311. čs. peruti; pocházel z Dašic, kde se narodil 14. 5. 1911. 16. 1. 41 se jeho posádka /Baumruk, Hudec, Leskauer, Král a Bolfík/ účastnila náletu RAF na Wilhelmshafen a nevrátila se. 21. 9. 44 byli všichni prohlášeni za mrtvé. — V Pardubicích žije pplk. let. Karel Knaifl, který sloužil u 311. čs. peruti a později u 138. angl. peruti, která vysazovala parašutisty. — Kdo ví, kde žije plk. let. Náprstek? — E. V. Cooper dříve: Václav Cukr-nám z N. Zélandu zapůjčil do archivu 28 dokumentárních fotografií. Napsal nám, že v Christchurch žije kpt. let. Karel Čáp, v Aucklandu mjr. let. Holeček /nyni: Holden/, jakož i škpt. Fornůsek a Láďa Světlík. — Máme foto J. Feráka, rodáka ze Vsetína, nar. 8. 7. 13, zahynul 15. 5. 42. Vynikl jako do-drovník ve španělské válce. — "Z 84" přinesl článek "Ich poslední lety" — jsou to: Fr. Vaculík, Boh. Mráz a Tomáš Motyčka. — Oprava: na snímku 68. angl. peruti nebyl letoun Mosquito, ale starší Beaufighter. Jedním z prvních, kdo nás opravil byl M. Liškutín. — Pí H. hledá záp. letce Jiřího Fischla, nar. 19 18 ve Velvarech. — 8. 7. vystoupili na čs. TV záp. letci J. Stehlík a R. John.

Vzpomínali hlavně na Vašátka a Kadlece. — W/C P. B. Lucas vydá v Anglii brzy další knihu "Chance in War". Budou v ní příspěvky také od čs. letců. — B. Dvořák /účastnil se útoku ze Saganu/ zemřel 29. 8. 1973 na plicním oddělení pardubické nemocnice. — Máme několik snímků s kpt. Stránským, který pocházel z Borové u Přibyslavi. — "HR" přinesl článek o P. Brázdovi, který padl 24. 4. 42. a je pohřben v Hornchurch. — Z Paradise, CA se ozval Jarda Polívka. — Přítel hledá Z. Munzara. — Veteráni Zvolenského stíhacího pluku oslavili 40. výročí založení. Vyznamenání byli: mjr. Š. Gombik, pplk. Jiří Trunečka, Fr. Chábera, S. Hlučka a Josef Stehlík. — K. Krátký z Hořic napsal vzpomínku na E. Fechnera. — V Kal. žije S. Šácha. — Z Anglie se ozval John Sigmund. — R. Darlington připravuje k tisku knihu o K. Kuttelwascherovi. Našli jsme paní, která s ním byla zasnoubená. — V Perth /Austr./ zemřel npor. Jan Lazar, 68.



Liberátor 311. čs. bomb. peruti.

Vzpomínáme svých padlých a nezvěstných druhů v září

Čet. asp. Václav Pěšíčka, † 8. 9. 1939, Polsko, letiště Belżyca.

Por. Ondřej Šandor, † 2. 9. 1939, Polsko, letiště Deblin.

Npor. Stefan Kurka, † 2. 9. 1939, Polsko, letiště Deblin.

Por. Zdeněk Rous, † 2. 9. 1939, Polsko, letiště Deblin.

Rtm. František Marek, † 14. 9. 1940, 310. čs. stíhací perut, RAF.

Čet. Karel Kuňka, † 24. 9. 1940, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Rt. Vladimír Horský, † 26. 9. 1940, 238. sqd. RAF.

Rt. Karel Stibor, † 3. 9. 1940, 310. O. T. U. RAF.

Rtm. Otakar Odstrčil, † 30. 9. 1940, 12. O. T. U. RAF.

Rt. Jan Kurka, † 30. 9. 1940, 6. O. T. U. RAF.

Des. asp. Zdeněk Babíček, † 15. 9. 1941, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Čet. Alois Jarnot, † 15. 9. 1941, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Rt. Jan Mlčkošek, † 15. 9. 1941, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Čet. Vilém Soukup, † 15. 9. 1941, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Rt. Alois Dvořák, † 24. 9. 1941, 310. čs. stíhací perut, RAF.

Čet. Jiří Schwarcz, † 22. 9. 1941, 56. O. T. U. RAF.

Rt. Jaroslav Kovanda, † 5. 9. 1942, 68. sqd. RAF.

Prap. Karel Richter, † 5. 9. 1942, 68. sqd. RAF.

Ppor. František Glauder, † 13. 9. 1942, 68. sqd. RAF.

Rt. František Vašata, † 13. 9. 1942, 68. sqd. RAF.

Rt. Josef Pavlát, † 3. 9. 1942, 312. čs. stíhací perut, RAF.

Vzpomínáme svých padlých a nezvěstných druhů v září

Šrtm. Antonín Škach, † 3. 9. 1944, 310. čs. stíhací perut, RAF.

Por. Mojmír Sedláček, nezv. 15. 9. 1941, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Por. Antonín Zimmer, nezv. 15. 9. 1941, 31. čs. bomb. perut, RAF.

Por. Josef Gril, nezv. 12. 9. 1941, 53. O. T. U. RAF.

Rt. Karel Janata, nezv. 11. 9. 1942, 310. čs. bomb. perut, RAF.

Npor. Alois Gabriel, nezv. 15. 9. 1942, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Ppor. Rudolf Matějčíček, nezv. 15. 9. 1942, 311. bomb. perut, RAF.

Ppor. Josef Nývlt, nezv. 15. 9. 1942, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Rt. Jan Šimko, nezv. 15. 9. 1942, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Rt. Otto Jebáček, nezv. 15. 9. 1942, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Čet. Jan Neradil, nezv. 15. 9. 1942, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Rt. Arnošt Staněk, nezv. 22. 9. 1942, 310. čs. stíhací perut, RAF.

Ppor. Pavel Friedlaender, nezv. 29. 9. 1942, 311. čs. bomb. perut, RAF.

Kpt. Jaroslav Hlir, nezv. 24. 9. 1943, 313. čs. stíhací perut, RAF.

Kpt. Vladislav Chocholín, nezv. 24. 9. 1943, 310. čs. stíhací perut, RAF.

Čet. Tomáš Zrník, nezv. 27. 9. 1943, 313. čs. stíhací perut, RAF.

Rtm. Jindřich Zákravský, nezv. 26. 9. 1944, 68. sqd. RAF.

Čest jejich památce!

O vojácích

Máme skupinu našich v Agde na jaře r. 40: K. Lazecký, Jindra Čoupek, Ryšánek, K. Kavan, Ant. Staněk, Rob. Musil a Slosarčík. Kde jsou dnes? -- Miloš Knorr napsal, že byl ve Francii 39-40 osobním pobočníkem gen. Viesta, který byl za SNP Němci zajat a popraven. -- K. J. P. nám poslal vzpomínku na gen. Ejema, který po válce velel pražské posádce. Inklinoval ke komunistům. Co se s ním stalo? -- Jar. Gajdoš, nar. v Bratislavě 1921, žije v Kalifornii, byl kpt.-letec Zvolenského pluku a členem II. Cs. paradesantní brigády. Přimlouvá se, aby chom nezapomínali na vojáky z východu, mezi nimiž bylo jen málo komunistů. -- Jiří Malý napsal v "HR", že během obléhání pevnosti Dunkerque naše brigáda měla 167 mrtvých, 461 raněných a 40 nezvěstných. Letošní pietní vzpomínky 26.5. se účastnil čs. velvyslanec v Bruselu Kvaček. -- Letní práci v Torontě měl Adam Novák, vnuk zahr. vojáka Bohouše Nováka, z Anglie. -- Doma vyšel článek "Výročí čs. legionu" k 45. výročí vytvoření naší voj. skupiny v Krakově. Také článek o npor. O. Jarošovi, který padl se 120ti druhy u Sokolova. -- Nezávislé Sdružení býv. čs. vojáků v Austrálii žádá vytvoření čs. exilové vlády - po vzoru Poláků. -- Z N. Mexika se ozval Stan. Auský, vojenský historik. -- Kpt. Jan Kaleta se narodil v polském Těšíně 23.5.1913. Za války byl 6x zraněn a má 8 vál. vyznamenání. Žije v jižní Francii. -- Z Paříže se ozval Vlad. Herčík. -- Arm. gen. Josef Šnejdár je pohřben v Casablance. Také manželé Svobodovi, kteří se zasloužili o naše vojáky v sev. Africe.

ZAJÍMAVOSTI

"VOZ ŠTÁBU MAFIE" napsal na svoje osobní auto 95letý Richard Smith, bankéř z New Yorku. V nedávné minulosti mu byly ukradeny krátce za sebou tři automobily.

O LICENCI na koňský taxík požádal šestačtyřicetiletý Michael Fannin, majitel povoznictví v Rutlandu (USA). Jako důvod uvedl, že krmení pro koně stojí 1,5 dolaru za den, benzín však 10 dolarů.

ČTYŘI NEJDELSÍ pohyblivá schodiště mají v západoněmém Rendsburgu. Vedou k tunelu, který se táhne pod kanálem v Severním moři. Jsou dlouhé 56 metrů a přepraví přes osm tisíc chodců denně.

NOVÝ PODMORSKÝ KABEL k přenosu telefonických rozhovorů mezi Austrálií, Novým Zélandem a Kanadou má být odevzdán k užívání v roce 1984.

NEJČASTĚJŠÍM ženským jménem na světě je Anna. Statistika uvádí, že jich v současné době chodí po zeměkouli asi 95 milionů.

VÝZKUMNÁ PONORKA "Shinkai 2000" japonské konstrukce je nejmodernější svého druhu na světě. Může se ponořit až do hloubky 2000 metrů, dlouhá je bezmála deset metrů a váží 24 tun. Posádku tvoří tři osoby.

POLYKAČKA OHNĚ - čtyřladvacetiletá Priscilla Birtová z Leedsu se provdala za kapitána požárníků. Podle jejího vlastního prohlášení to byl snátek z "logických důvodů".



Dr. EDVARD BENES
PRESIDENT ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY

PAMĚTNÍ LIST

Věrní vlasti a národu

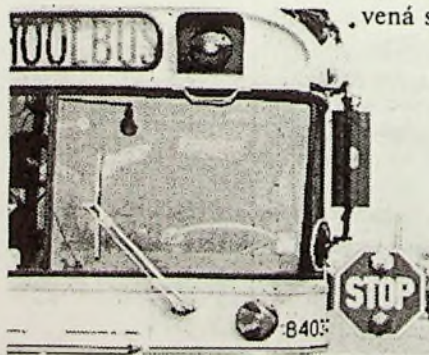


| Paní Anna Hegerová z Calgary nám zapůjčila tento vzácný doklad z otcova archivu.

NEZAPOMEŇ! NEBO NIKDY NEZAPOMENEŠ!



Proto abys zastavil na stanici školního autobusu je mnoho důvodů. Jedním z nich je pokuta až do \$1000 nebo dokonce vězení a tento rok je něco nového. Žluté školní autobusy mohou být použity pro pasažery mladší 18 let ve dne i v noci. Řidič vysune značku a rozsvítí světlo, když děti nastupují nebo vystupují.



Nejdůležitější je, že tvoje chyba může stát dětský život a na to se nezapomíná. Pamatuj tedy, že řidiči musí zastavit v obou směrech, jestliže začnou blikat červená světla a objeví se značka "stop".

Řidiči musí zastavit 20 metrů za autobusem to je délka asi 6ti automobilů. Buďte obzvláště opatrní! Sledujte červená světla a značku "stop" u školních autobusů. Neriskujte dětské životy.

CHCEŠ ZAPLATIT CENU ZA ZAPOMENUTÍ?

Ministry of Transportation
and Communications

 Ontario

James Snow, Minister
William Davis, Premier

DOPIS

Kapitán Karel Černý, který žije v NSR, nám poslal další informace o čs. strážních útvech v rámci am. armády a dodal m.j.:

"Jaroslava Gajdoše znám přibližně od ledna 1951 z Norimberka, ale sešel jsem se s ním za války v SSSR. Také jsem znal majora Hitla, který žil v Oakville a dosud tam je jeho rodina. Pokud jde o gen. Píku, byl jsem u něho vlastně jeho pravá ruka od 7. listopadu 43 až do května 45. Když on odletěl do ČSR, byl jsem na misi v Moskvě do 26.2.46. V té době jsem spolupracoval s plk. let. Marešem, který se za války jmenoval Toman. V USA žije Josef Chalupa, který byl čs. komunisty odsouzen k trestu smrti, pak se mu podařilo utéct spolu s P. Raichlem a studentem Hvastou. Chalupa byl na Borech, když byl popraven gen. Píka. Na hlavním štábu byl jistý plk. Hruška, komunist. Největší zrůdy byly ale Kohout a Reicin; oba se nakonec dočkali nevděku od komunistů samých. Pokud jde o dr. Půzu, byl ukrajinského původu, ale velký Čechoslovák, který mi dal tip, jak dostat Píku z vězení na Kapucínské ulici, kde byl hlavním pánem Vaš. Nevím, jak se to stalo, ale gen. Mrázek mě pověřil, abychom něco o gen. Píkovi zjistili a co by se dalo dělat s jeho útekem. Půza mi řekl uspat Vaše a jeho telefonem zavolat strážného, aby Píku předvedl do jeho kanceláře. A pak jej normálně v přestrojení vyvést; to tehdy bylo možné. Vyřídil jsem vše gen. Mrázkovi. Vdova po gen. Goliánovi mohla v té době Píku navštěvovat a řekla nám, že si gen. Píka myslí, že nemá důvod k útěku, poněvadž se žádných špatností nedopustil. Každý věděl, že konal svou vojenskou povinnost velmi dobře. Byl oblíben u samotných Rusů. Podceňoval však nenávist, kterou k němu měli Fierlinger, Gottwald, Kopecký a Reicin. Píka o Fierlingerovi ovšem věděl, že v r. 1939 předal ochotně celý archiv Němcům. Potvrdil to ing. Vašek, který na čs. velvyslanectví v Moskvě v té době sloužil."

Trochu historie



Po únorovém puči v Praze odešlo ilegálně do záp. Německa tolik čs. skautů, že v lágrech Murnau a v Jägerhofu v Ludwigsburgu vznikly dva velké smíšené skautské oddíly. Tento obrázek - zapůjčený paní J.C. Špačkovou z Port Coquitlam, BC - zachycuje skautský oddíl v IRO táboře Murnau 2. dubna 1949. Poznáváme jen dva bratry: muž s knírkem v první řadě je br. Woisch /zemřel v Kalifornii před časem/ a po levici mladého chlapce v třetí řadě zdola je Vladimír Krška, dnes žijící v Torontě. Kdo pozná ostatní?

From world war victory..

Continuation from page 1.

Cassino which opened the road to Rome and where a thousand Poles still lie buried. / Anders: That is not what you said during the last few years. We still want to fight for Poland, free and independent. Russia has no right to our territory and she never questioned our possession of it. She broke all treaties and grabbed these territories on the strength of an agreement and alliance with Hitler .. "

I am reminded also of a conversation Jan Masaryk told me he had with the American President Harry Truman in November 1947, only three months before the Soviet-engineered putsch in Prague and Masaryk's own untimely death. I quote from my book "Oh, My Country" /page 145/ written immediately after my escape from Prague in the summer of 1948: "Before I /Jan Masaryk/ left for Prague I described to Truman the situation over there. He said: "You cannot count on more than moral help in the case of an emergency, even if Soviet intervention was inevitable." I answered: "Harry, with moral help I cannot fight the bloody Bolsheviks. I need a gesture now, such as to move a few American divisions towards our borders with Western Germany." Truman replied: "I cannot give you that." This was at the time when America had the monopoly of the atomic deterrent.

Over 25 years ago, Field Marshal Montgomery, at question period after he had addressed the Military Commentators Circle, referred to the dissatisfaction of the captive nations now in the Soviet Colonial Empire as an inseparable part of our defence strength. I asked: "After what you have said about the role of the enslaved nations in East-Central Europe, is there nothing we can do for them, so that they do not lose all hope?" Montgomery, to the surprise of everybody present, snapped back: "I am not going to war because of them."

At the Polish military cemetery at Monte Cassino the following words are carved on a marble spire: We Polish soldiers for our freedom and yours - have given our souls to God, our bodies to the soil of Italy and our hearts to Poland. Please spare a thought or even a prayer for the Polish and Czechoslovak war veterans and for their luckless compatriots back home.

/Josef Josten was member of Czechoslovak Forces on the Western Front /1940-early 1945/, then attached as War Correspondent and broadcaster to SHAEF, psychological warfare section. Resident of London, England, since 1948./

JEDNOU VĚTOU

Z Rakouska emigrovali: do London, Ont. P. Balvin a Jan Brož, do Pr. Albert, Sask. Petr Sufčák, do Kitcheneru F. Martisek s rod. a O. Klos do Winnipegu. --Ve Vancouveru působí prof. Vrba, dříve: Rosenberg. --Hledá se krajan Dale, dříve: Deutsch. Posl. adresa byla Summerside, PEI. --Z. Vykoukal navštívil známé v Evropě. --V Ottawě vyšlo č. 1-3 "Čs. Cesty". Má 90 stran. --Čs. poslanec do února 48 Ota Hora pokračuje v Ottawě ve vlastenecké práci; píše dopisy redakcím kan. listů a články pro krajanský tisk. Oslaví 26.11.t.r. "75". --Po Liberči jezdilo v létě ont. vozidlo MCE 479. --Kapela p. Daneše hraje na svatbách; volejte 439-1660. --Mir. Toman a pí Jiřina Kubánková odletěli 5.9. do Anglie a odtamtud se plavili lodí do Hamburku, aby tam navštívili příbuzné. --Hledá se dr. Jiří Friedman-Kořínek, býv. zahr. voják. --S. Kubík z Toronta navštívil nedávno sev. Itálii a zvláště bojiště u Dos Alto, kde bojovali naši legionáři za I. války. --Opltovům v Torontě zemřela 25.8. dcera Regina. --Zina Plačková se usadila ve Scarborough. --"Maclean's" přinesl 9.7. článek o J. Škvoreckém. --V Sudburách žije ve Švédsku rozená pí B. Shilhanová, jež přeložila "Ferd. Mravence" do švédštiny. Byla v Kanadě s manželem a synem od r. 1951. Měli továrnu ve Scarborough. --E. Richter se přesunul z Edmontonu do N. Westminster, BC. --A. Wagner má novou adresu: RR 7-Strandherd Dr., Nepean, Ont. K2H 7V2. --Předvánoční Bazar Dámského odboru v Torontě bude 4. listopadu na Lakeshore Blvd. W. Pokladní spolku je B. Matanovičová, Apt. 608, 141 Lyon's Court, Toronto, Ont. M6B3H2. --Bob Moravec nám sdělil, že na naší fotografii s dr. Benešem a I. Berounským je vedle gen. Ingra gen. Hasal-Nižborský, pak gen. let. K. Janoušek a vedle něho gen. Bosý-Sklenovský, který zemřel v 50. letech v Torontu. --Býv. parašutista A. Vyhňák z Willowdale napsal nový dopis redakci "Staru", v kterém padně vyvrací smyšlenky obsažené v knize "A Man called Intrepid". /Podle AV bylo nad Protektorátem shozeno za války 96 parašutistů; ani jeden z nich však nebyl vycvičen v Kanadě./



CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor). Tel.: (416) 925-0557

- * Dlouhodobé vklady
- * Denní úrokové vklady
- * Speciální vklady
- * RRSP
- * RHOSP
- * Hypotéky
- * Osobní půjčky
- * Speciální půjčky na nová auta
- * Line of credit
- * Šeková konta bez poplatků za šeky

Platíme vyšší úroky na vkladech než banky!
Výhodné podmínky na půjčky!

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny - Pondělí a pátek 10.00 - 19.00; úterý až čtvrtek 10.00 - 17.00.

FEJETON

SLEPICE A MANŽELSTVÍ

Dva mladí lidé — on čtyřicet, ona dvaadvacet let — sešli se včera před senátem Zemského soudu. Žalován byl ovšem on a ovšem pro delikty nejmanželšnější, jimiž jsou zločin nebezpečného vyhrožování a přestupek překročení dovolené domácí kázně. Oba jsou lidé vznětliví, kteří se dovedou v mnohou chvíli radovat a smát, život v nich hraje jako miza jarní, lásku si přisahal jistě až do hrobu tmavého a zdá se, že se vzali navzdory někomu, kdo jejich milování nepřál. Teď jsou hotoví, po všem amen, dva krutí nepřátelé, hořkostí otrávení a dychtiví způsobit si co nejvíce trpkosti a bolesti. Příčinou všeho toho pekla je — slepice.

Vojtěch Haňka z Mělníka byl kočim v Mikulově a seznámil se tam s Hedvikou z Hrozenkova. Vzali se. Platu neměli mnoho a deputát taky nebyl velký, ale stačil mladé zínce, aby se pokusila položit první základy budoucího jejich blahobytu a domácího hospodářství. Po svatbě donesla si kromě výbavy z domova věno. Bylo skromné, ale užitečné, neboť to byla slepice. Mladý manžel byl hluboce pohnut její přičinlivou péčí, a chtěje s ní držet krok, koupil slepici zrovna takovou, stejně strakatou a chocholitou. Ani ve snu jim nenapadlo poznamenat slípky, aby je rozeznali. Stalo se, že jedna slípka začala kvokat a vyseděla hejno

kuřátek. Muž říkal, že to jeho slepice se tak přičinila, kdežto žena tvrdila, že rozkvět jejich hospodářství je zásluhou slepice její. Zprvu se hašteřili žertem, ale lidé dvacetiletí jsou hned oheň na stěže, a brzy hádali se o slepice opravdu vážně.

To víte, jak ženy umějí na muže vyzrát. Haňková kdysi po takové hádce, aby bylo dobře, jednu slepici zabila a navařila z ní manželův nudlové polévky, že se tři dny olizoval jako kocour po másle. Ty tři dny se o slepice vůbec nehádali. Po třech dnech povídá žena: „Vid, že jsem dobře udělala, když jsem tu tvou slepici zabila. Nebyla k ničemu.“

„Jakou mou slepici? Moje slepice tamhle běhá a hrabe s kuřaty.“

„To že je tvoja slepice? Tož počkej si, šak já ti ukážu, či je.“

Abý bylo dobře, když manžel nebyl doma, vzala slepici, zanesla ji do trhu a prodala. Tehdy už se oba přestěhovali do Židlochovic, kde neměli deputát, a žena byla pevně přesvědčena, že takto všem hádkám bude konec, nebude-li slepic. Arciť nebylo. Muž ji nalezl, že bez jeho vědomí opovážila se jeho slepici prodat.

Po výprasku s jejich manželstvím šlo to vůči hledě z kopce. Když se bití opakovalo, našla si těšitele, muž začal zase v žárlivosti ženu podezírat, že slepici prodala kvůli milenci a že peníze za ni spolu prohodovali, jinak prý by ji byla přece také zabila a navařila by mu zas nudlové polévky. Konečně to bylo tak zlé, že Haňková utíkala z domu a vyspala se raději ve stohu než po boku

manželově. Z toho byla potom tak ostrá různice, že si sebrala výbavu, když byla pozbyla věna, a odstěhovala se rovnou ke svému ochránci.

Taková byla situace, když se manželé potkali náhodou letos 23. února v Židlochovicích. Manžel ji zastavil a ptal se, kdy mu dá těch sedmdesát korun za jeho slepici, aby měl peníze na rozvod. Žena se dala do smíchu a odsekla mu. Haňka ji za prostofekost pokáral ručně, až jí tvář nabíhala. Uznala mužovu převahu a vběhla do domu, aby zadem doskočila k četníkům. Haňka to správně tušil a nadešel si, takže se blízko četnické stanice znovu potkali. Tam svou otázku dřívější opakovat a po nespokojivé odpovědi jal se ženu vyplácet tam, kde ona si přála být líbána. Měl hůl pádnou a ruku pevnou. Když přišla se stížností k četníkům, měla důkladné modřiny. Četnický strážmistr Haňku vyhledal a domlouval mu to. Avšak pobouřený manžel slíbil četníkovi, že ženě nazeče, kdekoli ji potká. Strážmistr plně povinnost zmínil se o tom Haňkově a ta se zřejmě polekala. Proto Haňka putoval do vyšetřovací vazby.

Obžalovaný se včera vylouval, že prý neví, co vlastně provedl. Byl v roce osmnáctém raněn do hlavy, rozčilil se snadno a pak řádí, aniž si je toho vědom.

Věšla svědkyně Hedvika Haňková, drobounká, v červených šatech, výmluvná na svůj věk a velikost téměř abnormálně. Dlouho se jedná o tom.

Dokončení na str. 8.

Kostitřasy

Je tomu letos přesně sto let, co se začalo v některých evropských zemích jezdit na tak zvaných vysokých bicyklech (výška předního kola až 180 cm, zadního 40 centimetrů). V Čechách se jim říkalo kostitřasy. Už uhlézt do sedla takového kola byl malý akrobatický výkon, jezdit na něm nebylo vůbec jednoduché a pád z té výšky...

Kositřasy zmizely ze silnic na začátku XX. století, zůstaly na památku v některých muzeích, například také v pražském Muzeu tělesné výchovy. A nyní se najednou objevují v zahraničním tisku informace o turistických putovních a dokonce i závodních na kositřasech. Jde pouze o legrádku, nebo jakýsi druh staromilství?

V anglickém městě Hullu uspořádaly závody kositřasů místní organizace mládeže a vítězka Dennisa Rogersová řekla zpravodaji listu Sporting Life: „Stavíme si vysoká kola podle starých plánků v naší organizaci sami. Už při tom dokazujeme, že máme silnou ruku. A jezdit na vysokém kole — to chce hodně odvahy, také trochu akrobatické přípravy. Je to prostě něco docela jiného, než šlapat na nových a lehkých kolech s přehazovací, volnoběhem a bowdenovými brzdami. Skutečně jsme si ten sport našich praprapradědků zamilovali.“

Také v některých městech západoněmeckého Porúří založili v letošním roce kluby příznivců vysokých kol. V časopise Sport-Beobachter napsal tělovýchovný lékař dr. Helmuth Kunze: „Jízda na vysokém kole má nejenom velký význam pro fyzické zdraví lidí, ale je to také zábava. A spojujeme fyzický výkon se zábavou je právě to, co lidé v dnešní přeexponované době potřebují jako soli. Nevím v tom návratu k bicyklu našich předků nic špatného ani užšího, naopak fandím každému, kdo si takový statický stroj sežene, opraví a zkusí na něm jezdit.“

Návrat ke kositřasům má i své stinné stránky, jak vyplývá ze zprávy v deníku Generalanzeiger der Stadt Wuppertal: „Z městského technického muzea v Barmen odvezli dosud nezjištěni zloději šest vysokých kol z konce XIX. století, jejichž cena je 8500 marek. Policii se dosud podařilo zjistit, že zloději odjeli na vysokých kolech přímo od budovy muzea.“

Slečna Anežka chodila do jedné z pražských lázní plavat. Jednou jí tam kdosi představil pana Nováka. Za několik dnů jede Anežka tramvají, přistoupí pan Novák a pozdraví ji. Anežka si myslí, že je to někdo neznámý, kdo s ní chce koketovat, odvrátí se, aniž by odpověděla. Najednou se jí však rozsvítí v hlavě a ona vykřikne na celou tramvaj: „Pane Novák, promiňte, já jsem vás v šatech nemohla poznat!“



Government
of Canada

Gouvernement
du Canada

**Zprávu
kanadské
vlády o
viditelných
menšinách
naleznete
v brožurce
"Equality Now!"**

Brožuru dostanete,
když vyplníte příložený
kupon a pošlete jej
na adresu:
Multiculturalism Canada
Communications Directorate
Ottawa, Ontario
K1A 0M5

RESPONSE
of the Government of Canada to
**EQUALITY
NOW!**



Response of the
Government of Canada to
"Equality Now!"

Name: _____

Address: _____

City: _____

Province: _____

Postal Code: _____

Canadá

Canadá

FEJETON Se str. 7.

zdali bude přísahat. „A tak já chcu, aby přísahala,“ vpadá podrážděně Haňka. Po přísaze svědkyně rozvázně líčí, jak došlo k rozvratu manželství pro slepici. Po setkání v Zidlochovicích muž opětně hrozil, že ji zbije. Jindy prý ji honil s nožem.

„Jinak vám nehrozil?“

„Ano, jednou mě honil a křičel, že mě už musí zabít, abych si nachystala škopíček na krív.“

„Bála jste se té vyhrůžky?“

„Jak bych se nebála? Co má v ruce, tím bije.“

„Slavný soude, já bych proti tomu měl co namítat,“ hlásí se žalovaný. „Co si počne muž, když mu žena žije s jiným a není rozvedena?“

„Tvůj bratr mě poslal sám k tomu, co s ním bývám,“ odpovídá svědkyně žalovanému manžel. „Sám bratr říkal, že nejsi hodný.“

„Tato přísaha ti bude masná,“ zasyčel hněvivě žalovaný.

Povstal státní zástupce a po těchto slovech rozšířil žalobu o novou vyhrůžku. Obžalovaný se drobet zarazil, avšak hned se vzpamatoval a objasňoval, že ženu udá pro křivé svědectví, to míní prý zmlínkou o masnotě.

Soudní dvůr uznal Haňkovu vinu až na nejnovější vyhrůžku o té masné přísaze a odsoudil ho na tři měsíce do těžkého žaláře, dopřál mu však dobrodiní podmíněného odsouzení a uložil mu zkušební lhůtu na tři roky.

(LN 30. 3. 1923)

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

"Hlas národa" v Chicagu přinesl zajímavý článek z pera Jeronýma Zajíčka "Hrst vzpomínek na mého otce". Týká se Františka Zajíčka, který za války pracoval jako dozorce posunu na pardubickém nádraží a zároveň vedl ilegální skupinu, která získala třaskaviny ze Semtína a poškozovala německý válečný materiál, včetně tanků. Po válce se Zajíček zasadil o znovudhacení pomníku TGM u nádraží. Po únoru 48 byl jako nekomunista šikanován. V březnu 1954 byl kom. soudem v Ústí n. L. odsouzen k smrti a popraven. -- Bohdan Kobližka z Wörth/Rhein navštívil Pension Milan v Zell am See. -- Sokol Washington pořádá koncem září t. r. tenisový turnaj. -- "Poslední pocta" II. díl bude mít o 60 stran víc, než I. díl, za stejný peníz. Bude obsahovat rejstřík jmen k oběma svazkům a vyjde ještě koncem t. r. -- Novým evropským náčelníkem čs. skautů se stal dr. med. J. Kolominský. V radě jsou K. Kukal, inž. G. Coufal, E. Horová a inž. K. Marenčák. -- Zasláno: "36ti-letá Češka v NSR s dvěma dětmi hledá pro ně otce." -- Jindřich Nermuť z Tasmanie navštívil několik krajských středisek v USA a měl přednášky o Austrálii. Pěkný článek vyšel v "H. národa" 4. 8. -- E. Marešová-Bujnová píše do krajských listů rubriku "Jak to vidím já". Vyniká dobrým postřehem. -- L. Janků, povoláním komp. programmer, t. č. v Latíně v Itálii, by rád do BC. -- Vie a Karel Schuckovi z Anglie cestovali s "domkem na kolách" po USA a Kanadě celé 2 roky a 3 měsíce. Ujeli přes 35.000 mil; dojmů je tolik, že by to stačilo na tlustou knihu. -- Jiří Horák, Josef Jonáš, Radomír Luža a Mojmir Povolný protestovali 22. 8. proti tomu, že je /zakládající členy "Svědectví"/ P. Tigrid odstranil z red. rady a nahradil "novými, mladšími lidmi, žijícími svou dobou a mnohem méně minulostí". -- Sokolské jednoty ve Washingtonu a v Baltimore uspořádaly zdařilou akademii na počest dr. Tyrše, 1832-1884. -- Josef Roub se uspokojivě usadil v NSR /Münster/. Plánuje cestu do Austrálie. -- Oldřich Haselman se ozval ze San José, Kostarika, kde pracuje pro úřad Vysokého komisaře SN pro uprchlíky. Přežil nedávno operaci kýly a lokte. -- A. Vostřejš odletěl z Austrálie do Chile. Adresa: Casilla 3921, Santiago de Chile. -- Někde v Austrálii prý žije syn generála A. Eliáše. Ví o něm někdo něco? -- Hynek Trhlík s přáteli pogratoval Janu Kuncířovi v Maine k vysokému politickému vyznamání. -- Středisko pro uprchlíky v Bülachu ve Švýcarsku bylo zrušeno a knihy, které středisku darovali různí vydavatelé, se ztratily. -- Manželé Papcunovi emigrovali do Kanady ze Švýcarska. -- J. Piro by rád navázal kontakt s J. Plačkem z Toronta. -- Jiří Špánek z Burlingame, CA. napsal studii o českém průkopníkovi Františku Korbelovi, který pocházel z Bechyně u Tábora. -- Rev. Zabelka z Lansing, MI nazval Hirošimu a Nagasaki posvátnými místy a moderní Kalvárií. Náš čtenář Ant. Slováček ho nazval "murdrcem v kolárku". -- Předseda Republikánské strany v exilu, Martin Hrabík, oslaví 6. října své 80. narozeniny. -- MVDr. Mikuláš Ferjenčík opustil s těžkým srdcem "své" lipicány ve Wadsworth, IL. a přestěhoval se do Koloráda. Adresa: 7161 So. Fillmore Circle, Littleton, Colo. 80122, USA. -- Prof. Karel Husa navázal znovu kontakt s dr. Jar. Trnkou. -- Naši v USA pokračují v akci za propuštění tenisty Jar. Javorského z čs. kom. vězení. -- Novinář Jos. Vaněk žije v So. Oakleigh, Vict. v Austrálii. -- J. K. Baby nám poslal pozdrav z Islandu. -- Krajan K. Sneberger zemřel v Binghamtonu, NY. -- Lucio-sovi poslali pohled z Freiburgu i. B. Paní Růžena Stránská z NY. -- AFRCR má novou adresu: Suite 2105, 1776 Broadway, New York, NY 10019-2002, USA. -- Hledá se Mirek Novák od Kolína; odešel v r. 68. -- Kpt. Kaleta je v od 13. 9. do 5. 10 ve Vichy na zotavené. -- Dr. Ján Papánek oslaví 24. 10. své 88. narozeniny. -- Ant. Vlach v Hamburku bude mít 4. 10. "79". -- Renata Hamplová z Los Angeles má zájem o čs. hudbu a literaturu. -- Pavlíkovi z Dánska byli v Luzernu svědky triumfu dvou velkých čs. umělců-pianisty Fírkušného a dirigenta Mácala. -- Zd. Šmerda se ozval z dovolené u Bodamského jezera. -- Další pozdravy poslali: Jaromír Nový z Itálie a pí. M. Hodková s Věrou.

Nyní je kanadská penze mnohem vyšší!

V Kanadě došlo ke zvýšení příspěvku k starobní penzi pro přistěhovalce a pro ty, kdo jsou sami.

Na tento příspěvek máte nárok, jestliže jste starší 65 let a jestliže žijete v Kanadě déle než 10 let.



Lidé, kteří se přistěhovali do Kanady, dostanou nyní plnou starobní penzi, jestliže to potřebují. Dostávají-li nyní pouze částečnou penzi a příspěvek dojde ke zvýšení okamžitě. Mělo by to být automaticky.

Penzistům, kteří žijí sami, bude zvýšen přírůstek k penzi (Guaranteed Income Supplement a Spouse's Allowance benefits) o 50 dolarů. K prvnímu zvýšení došlo již v červenci a to o 25 dolarů. K zvýšení o dalších 25 dolarů dojde v prosinci - takže dostanou plný výměr.

JESTLIŽE JSTE ZPŮSOBILÍ PRO ZVÝŠENÍ, OBRAŤTE SE NA MÍSTNÍ ÚŘADY NEBO NAPIŠTE NA ADRESU:

Income Security Programs
P. O. Box 9750
Ottawa, Ontario
K1G 4A6

Family Trust Inc.
FAMILY TRUST CORPORATION REALTOR

GEORGE J. B. DANES, B.A.

Kupujeme a prodáváme nemovitosti.

Specializace Scarborough a východní Toronto.

685 Markham Road Office: 439-1660
Cedar Heights Plaza Residence: 266-1659



Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Canada